

Likumprojekta „Grozījumi Bibliotēku likumā” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)

Tiesību akta projekta anotācijas kopsavilkums	
Mērķis, risinājums un projekta spēkā stāšanās laiks (500 zīmes bez atstarpēm)	Likumprojekts „Grozījumi Bibliotēku likumā” (turpmāk – Likumprojekts) izstrādāts, lai nodrošinātu Bibliotēku likuma atbilstību Eiropas Padomes 2017.gada 19.maija Konvencijai par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar kultūras vērtībām (turpmāk – Konvencija). Ar Likumprojektu papildinātas Bibliotēku likuma normas, lai noteiktu Konvencijai atbilstošu tiesisko regulējumu, īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma definīciju, aizliegumus rīcībai ar šajā krājumā ietilpstošiem priekšmetiem, par kuru pārkāpumu paredzēta administratīvā atbildība. Likumprojekts stājas spēkā vispārējā kārtībā.

I. Tiesību akta projekta izstrādes nepieciešamība	
1. Pamatojums	Likumprojekts izstrādāts, pamatojoties uz Ministru kabineta 2020.gada 28.aprīļa sēdes protokollēmuma (prot. Nr.28 14.§) „Likumprojekts „Grozījumi Krimināllikumā”” 4.punktā Kultūras ministrijai doto uzdevumu līdz 2020.gada 1.jūlijam izstrādāt un iesniegt izskatīšanai Ministru kabinetā likumprojektus par grozījumiem likumā „Par kultūras pieminekļu aizsardzību”, Muzeju likumā, Bibliotēku likumā un Arhīvu likumā, lai nodrošinātu normatīvā regulējuma atbilstību Konvencijas prasībām.
2. Pašreizējā situācija un problēmas, kuru risināšanai tiesību akta projekts izstrādāts, tiesiskā regulējuma mērķis un būtība	2018.gada 22.februārī tieslietu ministrs Latvijas vārdā parakstīja Konvenciju. Konvencijas 1.panta 1.punkts paredz, ka šīs Konvencijas mērķis ir novērst un apkarot kultūras vērtību iznīcināšanu, bojāšanu un nelikumīgu tirdzniecību, nosakot kriminālatbildību par konkrētām darbībām, stiprināt noziedzības novēršanu un pasākumus krimināltiesību jomā attiecībā uz visiem noziedzīgiem nodarījumiem pret kultūras

vērtībām, kā arī veicināt sadarbību valstiskā un starptautiskā līmenī, apkarojot noziedzīgus nodarījumus, kas saistīti ar kultūras vērtībām; un tādējādi aizsargāt kultūras vērtības.

Bibliotēku likuma 1.panta 13.punkts nosaka, ka bibliotēkas krājums ir bibliotēkā esošo dokumentu kopums. Bibliotēku likuma 13.panta 3.punkts nosaka, ka dokuments ir pierakstīta informācija, kuru dokumentēšanas procesā var uzskatīt par vienu vienību neatkarīgi no tās fiziskās formas un raksturīgajām pazīmēm. Bibliotēku likuma 2.panta pirmajā daļā noteikts, ka šā likuma mērķis ir noteikt sabiedriskās attiecības bibliotēku jomā, lai nodrošinātu bibliotēku darbību un veicinātu Latvijas kultūras mantojuma saglabāšanu un attīstību. No Bibliotēku likuma 3.panta izriet, ka bibliotēkas veic šādas funkcijas: pasaules kultūras mantojuma – iespieddarbu, elektronisko izdevumu, rokrakstu un citu dokumentu – uzkrāšana, sistematizēšana, katalogizēšana, bibliografēšana un saglabāšana, kā arī bibliotēkas krājumā esošās informācijas publiskas pieejamības un izmantošanas nodrošināšana un bibliotēkas pakalpojumu sniegšana. Bibliotēku likuma 19.panta pirmajā daļā noteikts, ka nacionālais bibliotēku krājums ir visu akreditēto bibliotēku krājumu kopums, kas organizēts, ievērojot noteiktus principus, un ietverts vienotā iespieddarbu un citu dokumentu Nacionālajā kopkatalogā. Saskaņā ar Bibliotēku likuma 19.panta otro daļu Nacionālais bibliotēku krājums ir valsts bagātība un atrodas valsts aizsardzībā. Atbilstoši Bibliotēku likuma 19.panta trešajai daļai Nacionālā bibliotēku krājuma iespieddarbi un citi dokumenti, kas vienlaikus ietilpst arī nacionālajā dokumentārajā mantojumā vai atzīti par kultūras pieminekļiem, tiek uzskaitīti, saglabāti un izmantoti, kā arī darījumi ar tiem tiek veikti,

ievērojot šo likumu, Arhīvu likumu un likumu „Par kultūras pieminekļu aizsardzību”. Ņemot vērā iepriekš minēto un, pamatojoties uz Konvencijas 2.panta 2.punkta a.pakšpunkta b), g), h) un i) apakšapakšpunktu, šīs Konvencijas mērķiem termins „kultūras vērtība” attiecināms uz bibliotēku krājumu.

No Konvencijas paskaidrojošā ziņojuma „*Explanatory Report to the Council of Europe Convention on Offences relating to Cultural property*” (turpmāk – Konvencijas paskaidrojošais ziņojums) 20.punkta izriet, ka Konvencijas 1.panta 1.punktā paredzētais Konvencijas mērķis ir aizsargāt kultūras vērtības (priekšmetus) ar prevenciju un cīņu pret kriminālām aktivitātēm, un stiprināt starptautisko sadarbību starp tās dalībvalstīm. Konvencijas paskaidrojošā ziņojuma 22.punktā skaidrots, ka Konvencijas tvērums ir skaidri ierobežots ar prevenciju un cīņu pret likumpārkāpumiem saistībā ar patiesiem kultūras mantojuma priekšmetiem, gan kustamiem, gan nekustamiem, kas atbilst Konvencijas 2.pantā paredzētajai kultūras priekšmeta definīcijai. No minētā izriet, ka Konvencijas regulēšanas priekšmets interpretējams maksimāli šauri un tas neaptver ikvienu kustamu vai nekustamu lietu, kas teorētiski varētu tikt atzīts par kultūras vērtību (priekšmetu), un kas nav saistīta ar tām Konvencijā paredzētajām normām, kuras uzliek pienākumu kādu darbību atzīt par noziedzīgu nodarījumu. No Konvencijas paskaidrojošā ziņojuma kopsakarā ar Bibliotēku likuma regulējumu izriet, ka Konvencija neaptver visus bibliotēku krājuma dokumentus, bet tikai tādus, kas atbilst patiesiem kultūras mantojuma priekšmetiem. Bibliotēku likums nesatur regulējumu, kas nosaka kādi bibliotēkas krājumā ietilpstošie dokumenti atzīstami par aizsargājamiem Konvencijas izpratnē, kā arī rīcību ar šādiem

		<p>dokumenti. Tādējādi nepieciešams Bibliotēku likumā noteikt, kādi tieši bibliotēkas krājuma dokumenti uzskatāmi par patiesām kultūras vērtībām Konvencijas 1.panta 1.punkta izpratnē.</p> <p>Likumprojekta izstrādes laikā atbilstoši Ministru kabineta 2020.gada 28.aprīļa sēdes protokollēmuma (prot. Nr.28 14.§) „Likumprojekts „Grozījumi Krimināllikumā”” 1.punktam tika atbalstīts likumprojekts „Grozījumi Krimināllikumā” (TA-512) (turpmāk – Grozījumi Krimināllikumā), kura 1.pantā Krimināllikuma 229.pantu paredzēts izteikt šādā redakcijā:</p> <p>„229.pants. Nelikumīgas darbības ar kultūras priekšmetiem</p> <p>(1) Par kultūras priekšmeta, tas ir, Latvijas Republikas vai citas valsts aizsardzībā esoša kultūras pieminekļa, muzeja krājuma priekšmeta vai <u>bibliotēku īpaši aizsargājama krājuma dokumenta</u>, nelikumīgu glabāšanu, pārvietošanu, pārsūtīšanu, atsavināšanu vai par tā nelikumīgu izvešanu ārpus Latvijas Republikas vai ieviešanu Latvijas Republikā, ja ar to radīts būtisks kaitējums, – soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz diviem gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu.</p> <p>(2) Par kultūras priekšmeta iznīcināšanu, bojāšanu vai apgānīšanu – soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz trim gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu.”.</p> <p>Nemot vērā Grozījumus Krimināllikumā, Likumprojektā paredzētais regulējums pēc iespējas salāgojams ar šo regulējumu, vienlaikus nenosakot tādas personu tiesību ierobežojumus, kurus neparedz Konvencija. Tādējādi Likumprojektā paredzēta <u>īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma</u></p>
--	--	---

legāldefinīcija, rīcība ar īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumentiem, šīs rīcības aizliegumi un ierobežojumi, kā arī administratīvā atbildība par to pārkāpšanu.

Likumprojekta 1.pantā paredzēts papildināt Bibliotēku likumu ar 19.¹, 19.² un 19.³ pantu. Likumprojekta 1.pantā paredzētajā Bibliotēku likuma **19.¹ pantā** noteikta īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma legāldefinīcija. Īpaši aizsargājamais bibliotēkas krājums ir bibliotēkas vai citu atmiņas institūciju publikāciju krājuma daļa, kurā var ietilpt šādi dokumenti: seniespiedumi, kas izdoti latviešu valodā līdz 1855.gadam un citās valodās līdz 1850.gadam, bibliotēku speciālo krājumu daļas līdz 1950.gadam (ieskaitot arī trimdas izdevumus), vienīgie eksemplāri (tostarp gan analogi, gan digitāli radītie rokraksti, fotogrāfijas, audiovizuālie materiāli, zīmējumi, skices, rasējumi, foto negatīvi, grafikas, nošizdevumi, kartogrāfiskie materiāli u.c.), arhīva eksemplāri, t.sk. digitālie, eksemplāri ar unikāliem autogrāfiem un citiem manuāliem ierakstiem, unikāliem iesējumiem, ekslibriem un spiedogiem.

Likumprojektā ietvertajā legāldefinīcijā paredzētais jēdziens „dokuments” interpretējams Bibliotēku likuma 1.panta 3.punkta ietvaros, proti, par dokumentu atzīstama pierakstīta informācija, kuru dokumentēšanas procesā var uzskatīt par vienu vienību neatkarīgi no tās fiziskās formas un raksturīgajām pazīmēm. Jebkura šā panta legāldefinīcijā ietilpstoša kustama vai nekustama lieta var tikt atzīta par dokumentu Likumprojekta izpratnē, jo jēdziens „dokuments” Bibliotēku likuma izpratnē nav saistāms ar šīs lietas ārējām pazīmēm, bet pierakstīto informāciju, kuru dokumentēšanas procesā var uzskatīt par vienu vienību. Piemēram, ādas loksne vai akmens plāksne, uz

kuras pierakstīta informācija Likumprojekta izpratnē var tikt atzīta par dokumentu.

Likumprojekta 1.pantā paredzētais Bibliotēku likuma **19.² pants** nosaka aizliegumus rīcībai ar īpaši aizsargājamo bibliotēkas krājumu, kā arī izņēmumus no šiem aizliegumiem. Likumprojekta 1.pantā paredzētā Bibliotēku likuma 19.² panta pirmajā daļā, ievērojot Konvencijas II sadaļas tvērumu, noteikts aizliegums glabāt, pārvietot, pārsūtīt, atsavināt, izvest ārpus Latvijas Republikas vai ievest tajā nelikumīgi iegūtus īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumentus. Minētais aizliegums attiecas uz ikvienu tiesību subjektu tādējādi nodrošinot tiesiskās vienlīdzības principu, neatkarīgi no tā, vai attiecīgais tiesību subjekts ir privātpersona vai publiska persona. Minētā tiesību norma paredzēta, lai izpildītu Konvencijas 3., 4., 5., 6., 7. un 8.pantā uzlikto pienākumu nacionālajā tiesību sistēmā pārņemt Konvencijas normas, pēc iespējas nodrošinot Likumprojekta regulējuma atbilstību Grozījumiem Krimināllikumā. Gadījumos, kad Grozījumos Krimināllikumā nav korespondējošās tiesību normas, Likumprojektā paredzēto aizliegumu pārkāpumi veidos administratīvo pārkāpumu sastāvu. Vienlaikus, neatkarīgi no tiesību nozares, kas nodrošina šo aizliegumu ievērošanu, jāņem vērā vispārējais tiesību princips, ka ikvienā gadījumā jebkura sodošā rakstura tiesību norma un tās elementi jāinterpretē šauri. Šis princips atklāts Eiropas Cilvēktiesību tiesas un uzturēts Augstākās tiesas judikatūrā (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006.gada 19.decembra spriedumu lietā Mattei v. France Nr.34043/02, Augstākās tiesas 2016.gada 14.jūnija lēmums lietā Nr.SKK-6/2016*). Tādējādi Likumprojektā paredzētie aizliegumi un ierobežojumi attiecas tikai uz tām darbībām, kas tiešā tekstā noteiktas Likumprojekta normās to šaurākajā

izpratnē.

Likumprojekta 1.pantā paredzētā Bibliotēku likuma 19.² panta otrā daļa nosaka, ka īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājumā neiekļauj nelikumīgi iegūtus dokumentus. Minētais regulējums paredzēts, lai, atbilstoši Konvencijas 3. un 7.pantam, novērstu kultūras vērtību (priekšmetu) nelikumīgu apriti, kā arī nodrošinātu, lai nelikumīgi iegūtās kultūras vērtības (priekšmeti) tiktu pēc iespējas savlaicīgi un ar mazāku resursu patēriņu atdotas to likumīgajiem īpašniekiem Latvijas Republikā vai ārvalstī.

Likumprojekta 1.pantā paredzētā Bibliotēku likuma 19.² panta trešajā daļā noteikts, ja bibliotēka konstatē, ka tās krājumā iekļauts iespējami nelikumīgi īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokuments, bibliotēka to izņem no krājuma un par aizdomām paziņo kompetentajai iestādei. Iepriekš no krājuma izņemto dokumentu, kas atbilst īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumentam, var atkārtoti iekļaut bibliotēkas krājumā no brīža, kad zudušas pamatotas aizdomas par tā nelikumīgu izcelsmi. Minētais regulējums paredzēts, lai papildus nodrošinātu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas rezultātā iegūtu kultūras vērtību (priekšmetu) nelikumīgas aprites novēršanu. Likumprojektā lietoti jēdzieni „iespējami” un „pamatotas aizdomas”, ņemot vērā, ka Likumprojekta regulējums interpretējams kopsakarībā ar nevainīguma prezumpcijas principu, tādējādi jēdziens „iespējams” ļauj lēmumu pieņemt uz nepilnīgas informācijas pamata. Lai atzītu, ka īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokuments iespējami iegūts nelikumīgi, bibliotēkas rīcībā jābūt ziņām par faktiem (pierādījumiem), kas saprātīgam vērotājam no malas var radīt aizdomas par konkrētā priekšmeta nelikumīgo izcelsmi. Savukārt,

bibliotēkas amatpersonas vai darbinieka subjektīvais viedoklis pats par sevi nav pietiekams, lai konstatētu šādu iespējamību. Jēdziens „pamatotas aizdomas” nozīmē, ka bibliotēkas rīcībā jābūt pietiekamiem pierādījumiem, kas saprātīgam vērotājam no malas dod pamatu izdarīt pieņemumu par īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma priekšmeta nelikumīgo izcelsmi. Aizdomas pašas par sevi bez to pierādāma pamatojuma nav pietiekamas, lai atteiktos iepriekš izņemto priekšmetu atkārtoti iekļaut īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājumā. Visos gadījumos lēmumu nevar pamatot ar baumām (*angļu val. hearsay*), subjektīviem viedokļiem un nepierādītiem pieņemumiem.

Likumprojekta 1.pantā paredzētā Bibliotēku likuma 19.² panta ceturtajā daļā noteikts, ka 19.² pantā noteiktie aizliegumi un pienākumi neattiecas uz gadījumiem, kad īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumenti uzskatāmi par tiesiski legalizētiem. Likumprojekta regulējums iekļauts ar mērķi noteikt skaidru rīcību, gadījumos, kad īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokuments iepriekš nelikumīgi iegūts, bet tā aprīte vienlaikus ir tiesiska, tādējādi nodrošinot likuma skaidrības principa darbību tiesību īstenošanā. Nelikumīgi iegūta īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumenta statuss nav beztermiņa vai beznosacījuma. Nelikumīgi iegūta priekšmeta aprītes tiesiska legalizācija ir saistīta gan ar valsts iestāžu nolēmumiem noteikta procesa ietvaros un gan tiesību normām pēc būtības. Piemēram, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 235.panta otrajai daļai, lietas un dokumentus, kuri iegūti izmeklēšanas darbību gaitā, pret parakstu atdod to īpašniekam vai likumīgajam valdītājam, izdarot par to atzīmi lietisko pierādījumu un dokumentu sarakstā, ja pastāv šajā daļā noteiktie apstākļi. Administratīvās

atbildības likuma 84.panta otrajā daļā paredzēts, ka administratīvā pārkāpuma izdarīšanas rezultātā iegūto mantu konfiscē vai atdod atpakaļ tās īpašniekiem vai likumīgajiem valdītājiem. Tādējādi secināms, ka pastāv gadījumi, kuros ierobežojumi rīcībai ar nelikumīgi iegūtiem priekšmetiem zūd attiecībā uz noteiktām personām vai noteiktos apstākļos, vai tiesību normu izmaiņu gadījumos attiecīgais priekšmets vairāk nav uzskatāms par nelikumīgi iegūtu, proti, tas ir tiesiski legalizēts.

Likumprojekta 1.pantā paredzētā Bibliotēku likuma **19.³ pants** nosaka īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumentu iznīcināšanas un bojāšanas aizliegumu. Par īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumentu bojāšanu nav uzskatāma to tiesiska un saudzīga izpēte, konservācija vai restaurācija. Pants paredzēts ar mērķi izpildīt Konvencijas 10.panta 1.punkta noteikumus. Minētie aizliegumi un izņēmumi attiecas uz ikvienu tiesību subjektu. Jēdziens „tiesisks” publisko tiesību jomā interpretējams kopsakarā ar tiesību virsvadības principu (*angļu val. rule of law*), kas paredz, ka publiskas personas iestāde drīkst darīt tikai to, kas ir atļauts ar tiesību normām. Savukārt jēdziens „tiesisks” privāttiesību jomā interpretējams kopsakarā ar privātautonomijas principu, kas paredz, ka privātpersona drīkst darīt visu, kas nav aizliegts ar tiesību normām (*sk. Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Autoru kolektīvs. Dr.iur. J.Briedes zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 144.lpp.*). Vienlaikus arī privātpersonai, ievērojot kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšanas principu, jānodrošina pienācīgas rūpes, lai izpētes, konservācijas vai restaurācijas rezultātā netiktu radīts kaitējums, kas paliekoši samazina kultūras vērtības (priekšmeta) un tās elementu oriģinālo vizuālo

un saturisko atveidu. Likumprojektā paredzētais jēdziens „saudzīgs” uzliek pienākumu veikt izpēti, konservāciju un restaurāciju veidā, kas līdz minimumam samazina kultūras vērtības (priekšmeta) bojāejas un bojājumu risku, vienlaikus nevajadzīgi nenodarot kaitējumu kultūras vērtībai (priekšmetam).

Likumprojekta 2.pants paredz papildināt Bibliotēku likumu ar 31., 32. un 33.pantu, nosakot administratīvo atbildību par atsevišķu Bibliotēku likuma normu pārkāpšanu.

Likumprojektā paredzētie administratīvo pārkāpumu sastāvi ietverti, lai izpildītu Konvencijas 3. – 8. un 10.pantā prasības daļā, kurā par šajos pantos paredzētajām darbībām nav noteikta kriminālatbildība.

Likumprojektā administratīvā atbildība paredzēta, ievērojot administratīvā akta prioritātes principu, kas paredz, ja ir nepieciešams panākt, lai persona izpilda noteiktas normatīvo aktu prasības, prioritāte ir administratīvā akta izdošanai, nosakot pienākumu atbilstošā termiņā novērst neatbilstības un izpildīt prasības. Savukārt tajos gadījumos, kad nepieciešams reaģēt uz kādu personas izdarītu pārkāpumu, kurš vairs nav novēršams, prioritāte ir administratīvā soda piemērošanai. Administratīvā akta prioritātes princips nozīmē, ka tikai tad, ja problēmsituāciju nav iespējams risināt, izdodot administratīvo aktu, ir pieļaujams piemērot administratīvo sodu (*Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Autoru kolektīvs. E.Danovska un G.Kūtra zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 55.lpp.*). Likumprojektā paredzētie administratīvo pārkāpumu sastāvi par sodāmām paredz aizliegtas personas darbības

ar augstu kaitīguma pakāpi sabiedrības interesēm saglabāt kultūrvēsturisko mantojumu, kas atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes preambulas piektajam apsvērumam, uzskatāms par valsts un sabiedrības virsprincipu. Šo interešu esamību apliecina Latvijas Republikas iedzīvotāju ikdienā novērojami centieni pēc iespējas saglabāt un uzturēt visdažādākā laika posma, galvenokārt, Latvijas tautas un Rietumeiropas kultūrvēsturisko mantojumu pilsēt būvniecībā, arhitektūrā, grāmatniecībā, mākslā, amatniecībā, kultūrvēsturisko apģērbu, rotu, ieroču, darbarīku radīšanā, saglabāšanā un izmantošanā dažādos kultūras pasākumos, valodniecībā, tiesiskajās paražās, tradīcijās, reliģijā, rituālos, ticējumos, mītos, kā arī sabiedrības vairākuma centienos veidot augstu un laipnu personu saskarsmes kultūru, bet nosodīt tai pretēju rīcību u.c. Likumprojektā 2.pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu sastāvos ietvertās darbības nav novēršamas ar administratīvo aktu vai faktisko rīcību, tādējādi par tām paredzēta administratīvā atbildība.

Likumprojekta 2.pantā Bibliotēku likuma 31. un 32.pantā paredzētie administratīvo pārkāpumu sastāvi (*corpus delicti*) veidoti kā formāli sastāvi, kuri nesatur kaitīgās sekas ar likumu aizsargātajām interesēm, bet Likumprojekta 2.pantā paredzētajā Bibliotēku likuma 33.pantā – kā materiāls sastāvs, kam nepieciešama kaitīgo seku iestāšanās ar likumu aizsargātajām interesēm. Likumprojekta 2.pantā paredzētajā Bibliotēku likuma 31. un 32.pantā administratīvo pārkāpumu sastāvi uzskatāmi par saliktiem, jeb komplicētiem sastāviem – tie satur vairākas darbības, kura katra veido patstāvīgu administratīvā pārkāpuma sastāva objektīvo pusi, proti, tie nav kumulatīvi. Savukārt Likumprojekta 2.pantā paredzētajā Bibliotēku likuma 33.pantā administratīvo pārkāpumu sastāvs uzskatāms

par vienkāršu – tas satur vienu objektu, vienu darbību un sekas, kā arī vienu subjektu. Likumprojekta 2.pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu grupas objekts ir kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšanas interese bibliotēkārā mantojuma jomā.

Likumprojektā 2.pantā paredzētie administratīvo pārkāpumu sastāvi no objektīvās puses izpaužas darbības formā, kas ir personas aktīva, kaitīga un prettiesiska uzvedība, kas pauž tās tiešā izdarītāja apzinātu gribu, un tā ir vērsta pret nodarījuma objektu, izdarot vai radot draudus nodarīt kaitējumu ar Bibliotēku likumu aizsargātajām interesēm (*sal. Uldis Krastiņš. Noziedzīga nodarījuma sastāvs un nodarījuma kvalifikācija. Teorētiskie aspekti. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2014, 74.lpp.*). Likumprojekta 2.pantā Bibliotēku likuma 31.pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs no objektīvās puses izpaužas kā īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumenta nelikumīga glabāšanu, pārvietošana, pārsūtīšana, atsavināšana, nelikumīgu izvešana ārpus Latvijas Republikas vai ievēšana tajā. Savukārt, Likumprojekta 2.pantā Bibliotēku likuma 32.pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs no objektīvās puses izpaužas kā īpaši aizsargājama bibliotēkas krājuma dokumentu izpētes, konservācijas, renovācijas un restaurācijas noteikumu pārkāpšana. Likumprojekta 2.pantā Bibliotēku likuma 33.pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs no objektīvās puses izpaužas kā īpaši aizsargājama bibliotēkas krājuma dokumenta bojāšana.

Likumprojekta 2.pantā Bibliotēku likuma 31. un 32.pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu subjekts, atkarībā no attiecīgā sastāva sankcijā ietvertās norādes, var būt gan fiziska, gan juridiska persona. Fiziskas

personas gadījumā, tā ir ikviena vismaz 14 gadu vecumu sasniegusi, fiziska un pieskaitāma persona. Savukārt juridiskā persona uzskatāma par administratīvās atbildības subjektu, konstatējot Administratīvās atbildības likuma 7.panta pirmajā daļā paredzētos kumulatīvos kritērijus, proti, ka juridiskā persona nav pildījusi vai ir nepienācīgi pildījusi kādu uz to attiecināmu pienākumu, un ka pārkāpumu juridiskās personas interesēs, tās labā vai tās nepienācīgas pārraudzības vai kontroles rezultātā izdarījusi fiziskā persona, rīkodamās individuāli vai kā šīs juridiskās personas koleģiālās institūcijas loceklis, balstoties uz tiesībām pārstāvēt juridisko personu, darboties tās uzdevumā vai pieņemt lēmumus juridiskās personas vārdā, vai īstenodama kontroli juridiskās personas ietvaros. Likumprojekta 2.pantā Bibliotēku likuma 33.pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma subjekts ir fiziska persona.

Likumprojekta 2.pantā paredzētie administratīvo pārkāpumu sastāvi no subjektīvās puses izpaužas kā ikviens administratīvais pārkāpums var izpausties tikai apzinātas, jeb tīšas, rīcības veidā, proti, ja administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī vainīgā persona ir apzinājusies savu prettiesisko darbību nozīmi un gribējusi tā rīkoties. Administratīvo pārkāpumu sastāvu kvalifikācijā nav piemērojami no Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa izrietošie Latvijas Republikas tiesiskas un demokrātiskas valsts tiesību sistēmai principāli neatbilstošie secinājumi, ka likuma prasības iespējams pārkāpt aiz neuzmanības, tādējādi izdarot administratīvu pārkāpumu. (*Sal. Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Autoru kolektīvs. E.Danovska un G.Kūtra zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 104.lpp.*). Proti, nav atzīstams,

ka personas darbībās konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, ja persona (juridiskās personas gadījumā – fiziskā persona, kas tieši izdarījusi pārkāpumu) neapzinās, ka tā prettiesiski glabā, pārvieto, pārsūta, atsavina īpaši aizsargājamā bibliotēkas krājuma dokumentu.

Nemot vērā, ka Administratīvās atbildības likums, atšķirībā no spēku zaudējušā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa, ir tuvs Vācijas un Francijas modernajai tiesību sistēmai un tiesību izpratnei, kas pēc būtības ir identiska Latvijas Republikas kā romāņu-ģermāņu tiesību sistēmai, un pēc būtības paredz administratīvo pārkāpumu trīspakāpju struktūru, ko veido nodarījuma sastāvs, prettiesiskums un vainojamība (jeb vaina normatīvā (juridiskā) nozīmē, kas apzīmē iespēju personu vainot par viņas nodarījumu) (*Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Autoru kolektīvs. E.Danovska un G.Kūtra zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 105.lpp, Māris Leja. Krimināltiesību aktuālie jautājumi Latvijā, Austrijā, Šveicē, Vācijā. Noziedzīga nodarījuma uzbūve; cēloņsakarība; vaina; krimināltiesību normu interpretācija un spēks laikā. I daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2019, 23. – 25.lpp.*).

Lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par Likumprojektā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem, atbilstoši Administratīvās atbildības likuma 5.panta pirmajai daļai, nepieciešams konstatēt, ka Likumprojektā paredzētajos administratīvo pārkāpumu sastāvos paredzētā rīcība ir **prettiesiska** (*Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Autoru kolektīvs. E.Danovska un G.Kūtra zinātniskajā redakcijā. –Rīga: Tiesu*

namu aģentūra, 2020, 103.lpp.). Par prettiesisku nav uzskatāma tāda Likumprojektā paredzētu darbību veikšana, kas izdarīta, pastāvot administratīvo atbildību (prettiesiskumu) izslēdzošiem apstākļiem, vai, piemēram, ja persona izpilda likumā uzlikto pienākumu vai rīkojas likumā noteikto tiesību ietvaros. Proti, nav uzskatāms, ka persona izdara Likumprojektā paredzēto administratīvo pārkāpumu, ja tā glabā nelikumīgi iegūtus īpaši aizsargājama bibliotēkas krājuma dokumentus, pildot amata vai dienesta pienākumus, izmantojot no tiesību normām izrietošas tiesības, vai nezinot par šo dokumentu nelikumīgu izcelsmi, ja persona saprātīgi paļaujas uz dokumentu legālas izcelsmes pārbaudes rezultātiem. Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par Likumprojektā paredzētu administratīvo pārkāpumu, papildus administratīvā pārkāpuma sastāva nepieciešamo pazīmju esamībai, jākonstatē rīcības prettiesiskums (proti, prettiesiskumu izslēdzošu apstākļu neesamība).

Likumprojektā paredzētos administratīvos pārkāpumus raksturo **vainojamība**, kas veido trešo administratīvo pārkāpumu elementu. Vainojamība ir juridisks jēdziens, kas apzīmē saikni starp darbību vai bezdarbību un tās izdarītāju. Vainojamība ietver divus elementus: 1) objektīvo – faktu, ka konkrētā darbība vai bezdarbība ir attiecināma uz konkrēto personu; 2) subjektīvo elementu – aktu, ka pārkāpuma izdarīšanas laikā persona spējusi apzināties savas darbības nozīmi, kā arī faktu, ka nav juridiski nozīmīgu apstākļu, kuru esamība būtu pamats atbrīvot personu no atbildības (piemēram, nepārvarama vara, nepieskaitāmība, attaisnojams kļūda faktisko apstākļu novērtēšanā) (*Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Autoru kolektīvs.*

*E.Danovska un G.Kūtra zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 105.lpp.). Vainojamība jeb vaina normatīvajā (juridiskajā) nozīmē, ir konkrētas personas spēja rīkoties citādi (tiesiski). Konstatējot vainojamību jeb vainu šajā izpratnē, personai tiek pārņemts, ka tā izšķīrusies rīkoties par labu prettiesiskai rīcībai, lai gan tai bija iespējams rīkoties tiesiski. Savukārt persona nav vainojama jeb vainas nav, ja konkrētajā situācijā personai nav bijusi iespēja rīkoties tiesiski. Šādos gadījumos rīcība ir prettiesiska, taču ne vainojama. Vienlaikus vainojamība jeb vaina normatīvajā (juridiskajā) nozīmē ļauj runāt arī par tās apmēru, jeb vainas pakāpi, kas ir būtiska faktors soda noteikšanā, un saistīta ar Administratīvās atbildības likuma 19.panta otrajā daļā paredzētajiem pārkāpuma izdarīšanas apstākļiem. Šajā ziņā noskaidrojams, kāpēc persona tā rīkojusies, proti, kādi motīvi un īpašības bijuši lēmuma pamatā. Jo vairāk vainojamās rīcības iemeslus saprot ar tiesību vērtībām apveltīts cilvēks, jo mazāka ir personas vainojamības jeb vainas pakāpe, jo mazāk tas saprotams, jo lielāka vainojamības jeb vainas pakāpe. Vainojamības jeb vainas izslēdzošu apstākļu gadījumā ir vislielākais sapratnes līmenis, un vainas pakāpe līdzinās nullei (*sal. Māris Leja. Krimināltiesību aktuālie jautājumi Latvijā, Austrijā, Šveicē, Vācijā. Noziedzīga nodarījuma uzbūve; cēloņsakarība; vaina; krimināltiesību normu interpretācija un spēks laikā. I daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2019, 57., 59. – 60.lpp.). Vainojamības esamība un tās pakāpe visos gadījumos vērtējama katras konkrētās lietas apstākļu ietvaros.**

Likumprojekta 2.pantā ietvertajā Bibliotēku likuma 34.pantā paredzēts, ka administratīvā pārkāpuma procesu par šajā likuma 31. – 33.pantā paredzētajiem administratīvajiem

		<p>pārkāpumiem veic Valsts policija. Atbilstoši Administratīvās atbildības likuma 115.panta pirmajā daļai un likuma „Par policiju” 3.panta pirmajai daļai viens no policijas uzdevumiem ir novērst noziedzīgus nodarījumus un citus likumpārkāpumus. Savukārt likuma „Par policiju” 10.panta pirmās daļas 6.punktā noteikts, ka saskaņā ar policijas uzdevumiem policijas darbinieka pamatpienākumi atbilstoši dienesta kompetencei ir novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības. Ievērojot likuma „Par policiju” 15.panta otro daļu Valsts policija savas kompetences ietvaros izpilda savus pienākumus visā Latvijas Republikas teritorijā, pašvaldības policija – attiecīgajā administratīvajā teritorijā un citas pašvaldības administratīvajā teritorijā, kura deleģējusi šajā likumā noteikto pienākumu vai uzdevumu izpildi, bet ostas policija – normatīvajos aktos noteiktajās ostas robežās. Ņemot vērā iepriekš minēto, vienīgā kompetentā iestāde, kas var veikt administratīvo pārkāpumu procesu par Likumprojektā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem, ir Valsts policija.</p>
3.	Projekta izstrādē iesaistītās institūcijas un publiskas personas kapitālsabiedrības	Kultūras ministrija, Latvijas Nacionālā bibliotēka, Valsts policija.
4.	Cita informācija	Nav

II. Tiesību akta projekta ietekme uz sabiedrību, tautsaimniecības attīstību un administratīvo slogu

1.	Sabiedrības mērķgrupas, kuras tiesiskais regulējums ietekmē vai varētu ietekmēt	Bibliotēku apmeklētāji, lasītāji, darbinieki, amatpersonas, ikviena persona, kura veic jebkādas darbības ar īpaši aizsargājamo bibliotēkas krājumu vai tā dokumentiem.
----	---	--

2.	Tiesiskā regulējuma ietekme uz tautsaimniecību un administratīvo slogu	Likumprojekts šo jomu neskar.
3.	Administratīvo izmaksu monetārs novērtējums	Likumprojekts šo jomu neskar.
4.	Atbilstības izmaksu monetārs novērtējums	Likumprojekts šo jomu neskar.
5.	Cita informācija	Nav

III. Tiesību akta projekta ietekme uz valsts budžetu un pašvaldību budžetiem

Likumprojekts šo jomu neskar.

IV. Tiesību akta projekta ietekme uz spēkā esošo tiesību normu sistēmu

1.	Saistītie tiesību aktu projekti	Likumprojekts saistīts ar Tieslietu ministrijas virzīto likumprojektu „Grozījumi Krimināllikumā” (TA-512) un likumprojektu „Par Eiropas Padomes Konvenciju par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar kultūras vērtībām” (TA-513), kas atbalstīti Ministru kabineta 2020.gada 28.aprīļa sēdē (prot. Nr.28 14., 15.§).
2.	Atbildīgā institūcija	Tieslietu ministrija.
3.	Cita informācija	Nav

V. Tiesību akta projekta atbilstība Latvijas Republikas starptautiskajām saistībām

1.	Saistības pret Eiropas Savienību	Likumprojekts šo jomu neskar.
2.	Citas starptautiskās saistības	2017.gada 19.maija Eiropas Padomes Konvencija par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar kultūras vērtībām.
3.	Cita informācija	Nav

1.tabula Tiesību akta projekta atbilstība ES tiesību aktiem

Likumprojekts šo jomu neskar.		
2.tabula Ar tiesību akta projektu izpildītās vai uzņemtās saistības, kas izriet no starptautiskajiem tiesību aktiem vai starptautiskas institūcijas vai organizācijas dokumentiem. Pasākumi šo saistību izpildei		
Attiecīgā starptautiskā tiesību akta vai starptautiskas institūcijas vai organizācijas dokumenta (turpmāk – starptautiskais dokuments) datums, numurs un nosaukums	2017.gada 19.maija Eiropas Padomes Konvencija par noziedzīgiem nodarījumiem, kas saistīti ar kultūras vērtībām.	
A	B	C
Starptautiskās saistības (pēc būtības), kas izriet no norādītā starptautiskā dokumenta. Konkrēti veicamie pasākumi vai uzdevumi, kas nepieciešami šo starptautisko saistību izpildei	Ja pasākumi vai uzdevumi, ar ko tiks izpildītas starptautiskās saistības, tiek noteikti projektā, norāda attiecīgo projekta vienību vai dokumentu, kurā sniegts izvērsti skaidrojums, kādā veidā tiks nodrošināta starptautisko saistību izpilde	Informācija par to, vai starptautiskās saistības, kas minētas šīs tabulas A ailē, tiek izpildītas pilnībā vai daļēji. Ja attiecīgās starptautiskās saistības tiek izpildītas daļēji, sniedz skaidrojumu, kā arī precīzi norāda, kad un kādā veidā starptautiskās saistības tiks izpildītas pilnībā.

		Norāda institūciju, kas ir atbildīga par šo saistību izpildi pilnībā
Konvencijas 2.pants	Likumprojekta 1. un 2.pants, Bibliotēku likuma 1.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 3.pants	Likumprojekta 1. un 2.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 4.panta 1.punkts	Likumprojekta 1.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 5.panta 1.punkts	Likumprojekta 1. un 2.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 6.pants	Likumprojekta 1. un 2.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 7.pants	Likumprojekta 1. un 2.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 8.pants	Likumprojekta 1. un 2.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 10.panta 1.punkts	Likumprojekta 1. un 2.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta a.apakšpunkts	Bibliotēku likuma 15.panta pirmās daļas 3. un 7.punkts, 19. un 20.pants, Ministru kabineta 2001.gada 7.augusta noteikumi Nr.356 „Nacionālā kopkataloga veidošanas un izmantošanas kārtība”.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta b.apakšpunkts	Bibliotēku likuma 16.panta pirmās daļas 15.punkts, 19.pants, likuma „Par kultūras pieminekļu aizsardzību” 4., 18. un 18. ¹ pants, Ministru kabineta 2016.gada 20.decembra noteikumi Nr.846 „Noteikumi par kultūras pieminekļu, tajā skaitā valstij piederošo senlietu, mākslas un antikvāro priekšmetu izvešanu no Latvijas un ieviešanu Latvijā”, Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/2018 (2019.gada 17.aprīlis) par kultūras priekšmetu ieviešanu un importu.	<i>Izpildītas pilnībā</i>

Konvencijas 20.panta c.apakšpunkts	Ministru kabineta 2010.gada 30.marta noteikumu Nr.317 „Nacionālā bibliotēku krājuma noteikumi” 17.punkts un 26.2.apakšpunkts.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta d.apakšpunkts	Likuma „Par kultūras pieminekļu aizsardzību” 26.pants.	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta e.apakšpunkts	Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes viens darbinieks veic ikdienas interneta darījumu vietu pārbaudi, identificējot aizdomīgus darījumus, un nepieciešamības gadījumā nododot informāciju Valsts policijai kriminālprocesa uzsākšanai, atbilstoši Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes izstrādātajām Vadlīnijām pārbaudēm darījumiem ar kultūras priekšmetiem mākslas un antikvāro priekšmetu izvešanas atļauju izsniegšanas gadījumā un interneta vietņu pārbaudēm darījumiem ar kultūras priekšmetiem (Pielikums Nr.3 Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes vadītāja 2019.gada 16.oktobra rīkojumam Nr.1/32) un Riska identifikatoriem darbojoties mākslas un antikvāro priekšmetu aprītē (Pielikums Nr.2.1 Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes vadītāja 2019.gada 16.oktobra rīkojumam Nr.1/32).	<i>Izpildītas pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta g.apakšpunkts	Likuma „Par Latvijas Nacionālo bibliotēku” 7.pants, likuma „Par 1970.gada 14.novembra UNESCO Konvenciju par kultūras priekšmetu nelikumīgas ieviešanas, izvešanas un īpašumtiesību maiņas aizliegšanu un novēršanu” 1. un 10.pants. Latvijas Nacionālā bibliotēka veic izglītojošās darbības bibliotekāru profesionālajai pilnveidei, kā arī pievērš uzmanību jautājumam par kultūras vērtību aizsargāšanu un draudiem, ko rada noziegumi pret šādām vērtībām. Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir izstrādājusi informatīvo materiālu plašākai sabiedrībai „Kultūras priekšmetu nelikumīgas	<i>Izpildīts pilnībā</i>

	aprites novēršana” par nelikumīgas mākslas un antikvāro priekšmetu aprites novēršanu kopā ar vadlīnijām uzticamības pārbaudei pie kultūras priekšmeta iegādes, kas paredzēts publicēšanai interneta vietnē un izplatīšanai drukātā veidā.	
Konvencijas 20.panta h.apakšpunkts	Likumprojekta 1.pants. Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir izstrādājusi informatīvo materiālu „Kultūras priekšmetu nelikumīgas aprites novēršana”, kas paredzēts mākslas un antikvāro priekšmetu tirgus dalībniekiem, kurā iekļautas arī vadlīnijas darba kārtībai, iepērkot kultūras priekšmetus, kā arī izstrādājusi Ētikas principus mākslas un antīko priekšmetu dīleriem un informatīvo materiālu tiesībsargājošām institūcijām par mākslas un antikvāro priekšmetu nelikumīgas aprites novēršanu.	<i>Izpildīts pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta i.apakšpunkts	Likumprojekta 1.pants. Likuma „Par Latvijas Nacionālo bibliotēku” 7.pants. Latvijas Nacionālā bibliotēka veic izglītojošās darbības bibliotekāru profesionālajai pilnveidei, kā arī pievērš uzmanību jautājumam par kultūras vērtību aizsargāšanu un draudiem, ko rada noziegumi pret šādām vērtībām. Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir izstrādājusi informatīvo materiālu „Kultūras priekšmetu nelikumīgas aprites novēršana”, kas paredzēts mākslas un antikvāro priekšmetu tirgus dalībniekiem, kurā iekļautas arī vadlīnijas darba kārtībai, iepērkot kultūras priekšmetus, kā arī izstrādājusi Ētikas principus mākslas un antīko priekšmetu dīleriem un informatīvo materiālu tiesībsargājošām institūcijām par mākslas un antikvāro priekšmetu nelikumīgas aprites novēršanu.	<i>Izpildīts pilnībā</i>
Konvencijas 20.panta j.apakšpunkts	Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde strādā pie vispārējas Komunikācijas stratēģijas dažādām mērķauditorijām, tai skaitā interneta vietņu tirgotājiem, par	<i>Izpildītas daļēji. Jāturpina strādāt pie vispārējas</i>

	mākslas un antikvāro priekšmetu nelikumīgas aprites novēršanu.	<i>Komunikācijas stratēģijas dažādām mērķauditorijām, tai skaitā interneta vietņu tirgotājiem, par mākslas un antikvāro priekšmetu nelikumīgas aprites novēršanu.</i>
Konvencijas 20.panta k.apakšpunkts	Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir uzsākusi sarunas ar Valsts ieņēmumu dienesta Muitas pārvaldi par starpresoru vienošanos noslēgšanu.	<i>Izpildītas daļēji. Jāturpina sarunas ar Valsts ieņēmumu dienesta Muitas pārvaldi par starpresoru vienošanos noslēgšanu. Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde izstrādās vadlīnijas muitas darbiniekiem par mākslas un antikvāro priekšmetu nelegālās aprites novēršanu. Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir kompetentā institūcija, kas</i>

		<p><i>konsultē muitu, kā arī izsniedz mākslas un antikvāro priekšmetu izvešanas atļaujas, kā arī nākotnē caur Eiropas Savienības vienoto muitas sistēmu izniegs ievēšanas atļaujas noteiktām kultūras priekšmetu kategorijām.</i></p>
<p>Konvencijas 20.panta 1.apakšpunkts</p>	<p>Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde sadarbojas gan ar muitu, gan Valsts policiju, tai skaitā pakārtoti ar <i>Interpol.</i> Aktuālāko informāciju par starptautiski konstatētu nelikumīgu kultūras priekšmetu apriti, Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde saņem Eiropas Savienības dalībvalstu kontaktpersonu tīklā, kā arī izmantojot Iekšējā tirgus informācijas sistēmu (IMI). Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde, ņemot vērā 2019.gada 13.jūnija grozījumus Starptautisko un Latvijas Republikas nacionālo sankciju likumā, kas stājās spēkā 2019.gada 4.jūlijā, saņem aktuālo informāciju par starptautiskajām sankcijām. Starptautisko un Latvijas Republikas nacionālo sankciju Likuma subjektiem, t.i., mākslas un antikvāro priekšmetu aprītē iesaistītajiem ir pienākums veikt sankciju riska novērtējumu un izveidot iekšējās kontroles sistēmu. Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir izstrādājusi iestādes ietvaros starptautiskas sadarbības vadlīnijas nelikumīgas kultūras priekšmetu aprites gadījumiem. Attiecībā uz Latvijas kultūras priekšmetiem,</p>	<p><i>Izpildītas pilnībā</i></p>

	<p>kas cietuši Konvencijā definētā noziedzīgā nodarījumā, Nacionālā kultūras mantojuma pārvaldei ir pastāvīga sadarbības sistēma ar Valsts policiju senlietu nelikumīgas aprites gadījumos.</p> <p>Iekšlietu ministrijas Informācijas centrs ir izveidojis e-pakalpojumu, kas ir pieejams Nacionālās kultūras mantojuma pārvaldes tīmekļvietnē – „Kultūras objekta statusa noteikšana” (http://www.ic.iem.gov.lv/ko_status/index.php), kas nodrošina privātpersonu (piemēram, iedzīvotāju, nevalstisko organizāciju, reliģisko organizāciju) un publisko tiesību personu (valsts, pašvaldības vai citas atvasinātās publiskās personas, tiešās vai pastarpinātās valsts pārvaldes iestādes) iespēju pārliecināties par kultūras priekšmeta likumīgu izcelsmi pirms kultūras priekšmeta iegādes, kā arī paredz iespēju nosūtīt paziņojumu Latvijas Republikas Valsts policijai par šo kultūras objektu.</p>	
Konvencijas 21.pants	<p>Likuma „Par kultūras pieminekļu aizsardzību” 18.² un 31.pants. Publiski – visai sabiedrībai, kā arī ārvalstu lietotājiem, ir pieejams Iekšlietu ministrijas Informācijas centra uzturētais e-pakalpojums „Kultūras objekta statusa noteikšana” (http://www.ic.iem.gov.lv/ko_status/index.php), kas nodrošina privātpersonu (piemēram, iedzīvotāju, nevalstisko organizāciju, reliģisko organizāciju) un publisko tiesību personu (valsts, pašvaldības vai citas atvasinātās publiskās personas, tiešās vai pastarpinātās valsts pārvaldes iestādes) iespēju pārliecināties par kultūras priekšmeta likumīgu izcelsmi pirms kultūras priekšmeta iegādes.</p> <p>Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde ir izstrādājusi Vadlīnijas starptautiskajai sadarbībai par noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma finansēšanas nodrošināšanu (Pielikums Nr.1 Nacionālās</p>	Izpildītas pilnībā

	kultūras mantojuma pārvaldes vadītāja 2019.gada 28.jūnija rīkojumam Nr.1/18).
Vai starptautiskajā dokumentā paredzētās saistības nav pretrunā ar jau esošajām Latvijas Republikas starptautiskajām saistībām	Saistības nav pretrunā ar citām Latvijas Republikas starptautiskajām saistībām.
Cita informācija	Nav

VI. Sabiedrības līdzdalība un komunikācijas aktivitātes

1.	Plānotās sabiedrības līdzdalības un komunikācijas aktivitātes saistībā ar projektu	Likumprojekts 2020.gada 3.jūlijā ievietots Kultūras ministrijas tīmekļvietnes www.km.gov.lv sadaļā „Sabiedrības līdzdalība” un Valsts kancelejas tīmekļvietnes www.mk.gov.lv sadaļā „Sabiedrības līdzdalība” ar aicinājumu sabiedrības pārstāvjiem līdzdarboties Likumprojekta izstrādē, līdz 2020.gada 17.jūlijam rakstiski sniegt viedokli par Likumprojektu atbilstoši Ministru kabineta 2009.gada 25.augusta noteikumu Nr.970 „Sabiedrības līdzdalības kārtība attīstības plānošanas procesā” 5. un 7.4. ¹ punktam.
2.	Sabiedrības līdzdalība projekta izstrādē	Sabiedrības pārstāvji tiek aicināti līdzdarboties Likumprojekta izstrādē, līdz 2020.gada 17.jūlijam rakstiski sniegt viedokli par Likumprojektu atbilstoši Ministru kabineta 2009.gada 25.augusta noteikumu Nr.970 „Sabiedrības līdzdalības kārtība attīstības plānošanas procesā” 5. un 7.4. ¹ punktam.
3.	Sabiedrības līdzdalības rezultāti	Sabiedrības pārstāvji tiek aicināti līdzdarboties Likumprojekta izstrādē, līdz 2020.gada 17.jūlijam rakstiski sniegt viedokli par Likumprojektu atbilstoši Ministru kabineta

		2009.gada 25.augusta noteikumu Nr.970 „Sabiedrības līdzdalības kārtība attīstības plānošanas procesā” 5. un 7.4. ¹ punktam.
4.	Cita informācija	Nav

VII. Tiesību akta projekta izpildes nodrošināšana un tās ietekme uz institūcijām		
1.	Projekta izpildē iesaistītās institūcijas	Kultūras ministrija, Latvijas Nacionālā bibliotēka un Valsts policija.
2.	Projekta izpildes ietekme uz pārvaldes funkcijām un institucionālo struktūru. Jaunu institūciju izveide, esošu institūciju likvidācija vai reorganizācija, to ietekme uz institūcijas cilvēkresursiem	Likumprojekts šo jomu neskar.
3.	Cita informācija	Nav

Kultūras ministrs

N.Puntulis

Vīza: Valsts sekretāra p.i.

B.Zakevica

Bērziņa 67330222
Vanda.Berzina@km.gov.lv

Šmits 67330269
Kaspars.Smits@km.gov.lv